

110 Westenwind

Aan de zee zijn de gedachten,
niet zo klein en niet zo beperkt.
Aan de zee wordt het smachten,
nog ver-innigd en versterkt.
Nu ik alleen hier langs het strand loop,
waar de zee de kustlijn mint.
Ben ik vervuld van jou, mijn liefste,
en nu smee ik de waaiende wind.

Westenwind, westenwind
waai me weer naar mijn liefste toe.
Westenwind, westenwind
ben het zo lang alleen- zijn moe.
Neem mijn tederste liefdeswoord
waai het voort waar mijn liefste 't hoort

Kan je ogen niet vergeten,
Zie ze voor me in de nacht.
Zou zo heel graag willen weten,
of je iets van mij verwacht..
Wil je een ster die valt, een teken,
een wonder dat weerom begint.
Oh ik reik en verlang naar een weerzien
en nu smee ik de waaiende wind.

Refrein: